

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Kondra a soudkyň Mgr. Martiny Nyplové a Mgr. Ley Pavlovové ve věci žalobce *Lesy České republiky, s. p.*, IČ 42196451, se sídlem v Hradci Králové, Přemyslova čp. 1106, proti žalovanému *Lesní společnost Hradec Králové, a. s.*, IČ 47452706, se sídlem v Hradci Králové, Přemyslova čp. 1106, o 26.005,90 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Hradci Králové ze dne 3. října 2002, č.j. 9C 3/2001-159, t a k t o :

I. Rozsudek okresního soudu se vyjma odvoláním nenapadeného výroku pod bodem I m ě n í tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci i částku 26.005,90 Kč s 10% úrokem z prodlení od 9.8.2000 do zaplacení, vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení před okresním soudem v částce 1.503,- Kč také do tří dnů od právní moci rozsudku.

III. Účastníci jsou povinni nahradit náklady řízení státu, a to žalovaný v částce 4.459,50 Kč a žalobce v částce 2.508,40 Kč, oba do tří dnů od právní moci rozsudku a na účet Okresního soudu v Hradci Králové.

IV. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady odvolacího řízení v částce 1.040,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d ň ě n í :

Okresní soud shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci 3.715,10 Kč s 10% úrokem z prodlení ode dne 9.8.2000 do zaplacení do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok pod bodem I tohoto rozsudku) a co do částky 26.005,90 Kč spolu s 10% úrokem z prodlení od 9.8.2000 do zaplacení žalobu zamítl (výrok pod bodem II tohoto rozsudku). O nákladech řízení ve vztahu mezi účastníky rozhodl tak, že žádnému z nich nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok pod bodem III tohoto rozsudku) a o nákladech řízení státu tak, že žalobci uložil povinnost nahradit České republice náklady řízení v částce 6.096,90 Kč a žalovanému v částce 871,- Kč, oběma do tří dnů od právní moci rozsudku a na účet Okresního soudu v Hradci Králové (výroky pod body IV a V tohoto rozsudku). V řízení před okresním soudem vyplynulo, že účastníci dne 28.5.1993 uzavřeli smlouvu o nájmu honitby „obora [redacted]“, a to na dobu určitou od 1.4.1993 do 31.3.2003. Žalobce jako vlastník honitby se na žalovaném v tomto řízení domáhal uložení povinnosti nahradit mu škodu, která byla způsobena zvěří při výkonu práva myslivosti žalovaným v této oboře v období od 1.7.1999 do 30.6.2000. Výše takto vzniklé škody nebyla mezi účastníky po vypracování znaleckého posudku v řízení znalcem z oboru lesní hospodářství, odvětví dříví - těžba, myslivost a bezpečnost práce a pro obor ekonomika, ceny a odhady, specializace lesní pozemky a porosty [redacted], sporná. Znalec škodu určil částkou 29.721,- Kč a z tohoto důvodu vzal žalobce následně i žalobu zpět, pokud se jí domáhal přiznání náhrady škody vyšší, tedy co do částky 16.918,- Kč s úrokem z prodlení. V tomto rozsahu bylo řízení zastaveno. Okresní soud se proto dále zabýval důvodností žalobou uplatněného nároku co do částky 29.721,- Kč a poté, co dospěl k závěru, že v projednávané věci byly splněny všechny formální podmínky pro uplatnění nároku na náhradu škody v občanskoprávním řízení (§ 8 o.s.ř., § 36 zákona č. 23/1962 Sb. o myslivosti), dospěl k závěru, že žalovaný odpovídá za škodu vzniklou žalobci pouze částečně. To proto, že žalobce jako vlastník si své povinnosti učinit přiměřená opatření k zabránění škod způsobených zvěří

mu uložená v § 34 odst. 4 zákona o myslivosti a konkretizovaná v § 5 vyhl. č. 101/1996 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o opatření k ochraně lesa, sice splnil, ale v řízení bylo prokázáno, že tato opatření nebyla dostatečně účinná. Okresní soud proto uzavřel, že i když odpovědnost za vzniklou škodu žalovaného jako uživatele honitby je objektivní, podařilo se mu prokázat, že žalobce jako vlastník honitby spoluzavinil vznik této škody a při stanovení míry tohoto spoluzavinění okresní soud dospěl k závěru, že se na vzniku této škody podílel žalovaný v rozsahu jedné sedminy a žalobce v rozsahu šesti sedmin. Při stanovení tohoto podílu účastníků na vzniklé škodě okresní soud totiž žalobci přičetl k tíži to, že podle závěrů znaleckého posudku nebyla zvolena vhodná technologie oplocení, žalobce nezajistil dostatek potravy pro zvěř a žalovanému přičetl k tíži toliko to, že ten nevhodně umístnil slániska v jejich blízkosti dochází v daném případě nejčastěji ke škodám. Žalovanému proto uložil povinnost zaplatit žalobci částku 3.715,10 Kč spolu s úrokem z prodlení a ve zbytku žalobu jako nedůvodnou zamítl. Výroky o nákladech řízení vycházejí z poměru úspěchu účastníků ve věci.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolání žalobce a uvedl v něm, že učinil přiměřená opatření k zabránění škod mu uložená ustanovením § 34 odst. 4 zákona o myslivosti a navazujícím ustanovením § 5 vyhlášky č. 101/1996 Sb.. Zejména pak zdůraznil, že v § 5 citované vyhlášky v odstavci třetím je uvedeno, že pokud jsou učiněna opatření uvedená v tomto ustanovení, která žalobce učinil, považují se tato opatření za přiměřená. Zákon nehovoří o účinnosti těchto opatření, když nedostatečnou účinnost těchto opatření přičetl okresní soud žalobci k tíži. Podle názoru žalobce nelze v této souvislosti přehlédnout, že v řízení před okresním soudem vyšlo najevo, že tato opatření byla provedena ve větším rozsahu než požaduje výše uvedená vyhláška a vzniku škody nelze zcela zabránit. Dále žalobce poukázal nato, že to byl právě žalovaný, kdo byl nejen nájemcem honitby, ale i dodavatelem prací při realizaci prováděných opatření k omezení škod působených zvěří. I kdyby žalobce připustil, že na jeho straně je dáno spoluzavinění, poměr, v jakém okresní soud toto spoluzavinění účastníků rozdělil, je podle názoru žalobce pro něj neúnosně vysoký. Navrhl, buď změnu napadeného rozsudku a vyhovění žalobě nebo jeho zrušení a vrácení věci okresnímu soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k odvolání žalobce vyjádřil přesvědčení, že okresní soud zcela správně stanovil podíl obou účastníků na vzniklé škodě. Správně podle něj okresní soud přihlédl k tomu, že i když žalobce učinil opatření mu uložená zákonem a příslušnou vyhláškou, tak ta se následně ukázala neúčinná. Nelze podle něj přehlédnout ani to, že škoda vznikla

v oboře, tedy v lese zvláštního určení, kdy ze zákona o lesích se v něm musí hospodařit jiným způsobem než v lesích hospodářských. V odvolání žalovaný potvrdil, že je dodavatelem prací pro žalobce při realizaci opatření k omezování škod působených zvěří. Je to však žalobce, kdo musí žalovanému tyto práce zadat a v žádném případě není žalovaný povinen kontrolovat oplocenky a zjišťovat potřebu těchto prací. Žalovaný jako uživatel honitby podle § 34 odst. 4 zákona o myslivosti pouze může učinit opatření k ochraně lesa, není to však jeho povinností. Žalovaný proto navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu vyjma odvoláním nenapadeného výroku pod bodem I jako věcně správného.

Krajský soud přezkoumal správnost rozsudku okresního soudu vyjma odvoláním nenapadeného výroku pod bodem I a dospěl k závěru, že odvolání žalobce je důvodné.

Při svém rozhodnutí vyšel krajský soud ze zjištění okresního soudu o tom, že žalobce jako vlastník pronajal žalovanému honitbu, a to oboru [REDAKCE], a že žalovaný je i jejím uživatelem. Dále vyšel krajský soud z toho, že žalobce opatření uvedená v § 5 vyhl. č. 101/1996 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o opatření k ochraně lesa, učinil, o čemž nebylo mezi účastníky sporu, ta se však následně ukázala neúčinná. Krajský soud v souladu s § 213 odst. 2 o.s.ř. zopakoval důkaz nájemní smlouvou o nájmu honitby - obory [REDAKCE], která byla mezi účastníky uzavřena dne 28.5.1993 a schválena Okresním úřadem v Chrudimi dne 8.6.1993 a z té zjistil, že účastníci se v této smlouvě dohodli o tom, kdo provede přiměřená opatření k zabránění škodám zvěří pouze ohledně plotu oplocujícího celou oboru - hlavního oborního plotu (viz náčrtek na čl. 146a spisu), a to tak, že běžnou údržbu tohoto plotu bude provádět na vlastní náklady žalovaný jako nájemce a žalobce se zavázal hradit opravy tohoto oplocení přesahující rámec běžné údržby, když nutnost těchto oprav se žalovaný zavázal žalobci ohlásit. V této smlouvě není pak pamatováno na údržbu tzv. oplocenek, které se nacházejí uvnitř prostoru ohraničeného hlavním oborním plotem (viz náčrtek na čl. 146a spisu). Těmito oplocenkami se chrání ten porost, který po těžbě byl nově vysazen a ochranu těmito oplocenkami pro své malé stáří potřebuje. Mezi účastníky pak bylo sporné to, kdo je povinen hradit škodu vzniklou na porostech uvnitř těchto oplocenek, když žalovaný od počátku uznával škodu na porostech vzniklou uvnitř prostoru vymezeného hlavním oborním plotem, ale pouze vně těchto oplocenek.

Podle § 34 odst. 1 zákona o myslivosti je uživatel honitby, v daném případě tedy žalovaný, povinen hradit škodu způsobenou zvěří. Mezi účastníky není sporu o tom, že ke škodě došlo a ani výše škody není mezi nimi sporná. Krajský soud se

proto dále zabýval tím, zda v dané věci nejsou dány důvody pro snížení této náhrady škody. Důvody pro snížení náhrady škody jsou upraveny v § 34 odst. 4 zákona o myslivosti, podle kterého vlastník, případně nájemce honebního pozemku, je povinen učinit přiměřená opatření k zabránění škod působených zvěří, přičemž však nesmí být zvěř zraňována. Pokud vlastník, případně nájemce honebního pozemku taková opatření neprovede, snižuje se náhrada škody podle míry jeho zavinění. Stejná opatření může učinit uživatel honitby, pokud se tím neomezuje užívání pozemku a vlastnické právo k němu. Z citovaného ustanovení podle závěrů krajského soudu plyne, že pokud je pozemek pronajat a není s vlastníkem dohodnuto něco jiného (podle § 16 odst. 3 zákona o myslivosti je jednou z náležitostí smlouvy o nájmu honitby stanovení přiměřených opatření k zabránění škodám zvěří a určení, kdo je provede), je to v první řadě nájemce honebního pozemku, komu svědčí povinnost učinit přiměřená opatření k zabránění škod působených zvěří. Pokud pozemek pronajat není, je to vlastník, komu svědčí povinnost tato opatření činit pod sankcí toho, že pokud tak neučiní, bude jeho nárok na náhradu škody snížen. Zákon navíc umožňuje i uživateli honitby taková opatření činit. Žalovaný, který je nájemcem a zároveň i uživatelem honitby se tedy za situace, kdy si účastníci v nájemní smlouvě nesjednali, kdo a na čí náklady bude provádět přiměřená opatření k zabránění vzniku škod zvěří (vyjma hlavního oborního plotu), nemůže dovolávat snížení náhrady škody, neboť to byl on, komu svědčila povinnost opatření k zabránění škod učinit. Navíc v řízení před okresním soudem bylo prokázáno a i v řízení před krajským soudem učinili účastníci nesporným, že žalobce učinil opatření k omezení škod působených zvěří nad rámec mu uložený § 5 odst. 1 vyhl. č. 101/1996 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o opatření k ochraně lesa. Podle § 5 odst. 3 této vyhlášky se opatření uvedená v § 1 považují s odkazem právě na ustanovení § 34 odst. 4 zák. o myslivosti, které umožňuje snížení nároku na náhradu škody pro ten případ, že si ten, kdo je povinen učinit přiměřená opatření k zabránění škod působených zvěří tuto svou povinnost nesplnil, za přiměřená. Skutečnost, že tato opatření, u nichž je dána fikce jejich přiměřenosti, nezabránila vzniku škod zcela, je dána tím, že tyto škody s ohledem na charakter jejich vzniku lze pouze omezit a nelze jim zcela zabránit. Žalobci je tedy třeba přisvědčit v tom, že to, že se následně tato opatření ukáží nedostatečně účinná, nemá právní význam. Z výše uvedeného je patrné, že krajský soud dospěl k závěru, že je to žalovaný jako nájemce a uživatel pozemku kdo zcela odpovídá za škodu způsobenou zvěří v oboře [redacted] v období od 1.7.1999 do 30.6.2000, proto rozsudek okresního soudu změnil tak, že žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci škodu celou (§ 220 odst. 1 o.s.ř.).

K věci se sluší dodat i to, že zákon č. 23/1962 Sb. o myslivosti, byl zrušen ke dni 1.7.2002 zákonem č. 449/2001 Sb. o myslivosti, a krajský soud při posuzování žalobou uplatněného nároku postupoval podle zákona č. 23/1962 Sb. o myslivosti, který byl platný a účinný v době vzniku tvrzené škody.

Krajský soud změnil rozsudek okresního soudu, proto podle § 224 odst. 2 o.s.ř. musel rozhodnout i o nákladech řízení u soudu prvního stupně. V řízení před okresním soudem měli oba účastníci ve věci úspěch jen částečný, proto podle §142 odst. 2 o. s. ř. je třeba náhradu nákladů poměrně rozdělit podle poměru úspěchu účastníků ve věci. Žalobce se původní žalobou domáhal uložení povinnosti žalovanému zaplatit mu 46.639,- Kč a s touto žalobou byl co do částky 29.721,- Kč úspěšný a neúspěšný co do částky 16.918,- Kč, když řízení bylo v tomto rozsahu zastaveno pro zpětvzetí žaloby žalobcem, nikoliv však pro chování žalovaného (§ 146 odst. 2 věta první o.s.ř.). Žalobce byl tedy ve věci úspěšný ze 64% a neúspěšný z 36%, proto má vůči žalovanému právo na náhradu 28% nákladů řízení před okresním soudem. Náklady řízení žalobce před okresním soudem sestávají ze zaplaceného soudního poplatku 1.868,- Kč a ze složené zálohy na náklady důkazu znaleckým posudkem ve výši 3.500,- Kč (záznam o složení na čl. 67 spisu). Náklady řízení žalobce před okresním soudem činí tedy celkem 5.368,- Kč a 28% z této částky činí 1.503,- Kč. Žalovaný je povinen nahradit tyto náklady řízení žalobci do tří dnů od právní moci rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.).

Podle § 148 odst. 1 o.s.ř. má stát podle výsledku řízení proti účastníkům právo na náhradu nákladů řízení, které platil, pokud u nich nejsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Za znalecký posudek bylo v této věci vyplaceno z prostředků státu celkem 13.967,90 Kč a toto vyplacené znalečné bylo kryto co do 7.000,- Kč složenými zálohami obou účastníků (každý z účastníků složil zálohu ve výši 3.500,- Kč - viz záznam o složení na čl. 66 - 67 spisu). Z prostředků státu nekrytých zálohou bylo tedy vyplaceno 6.967,90 Kč a žalobce je povinen nahradit 36% této částky, když v tomto rozsahu byl v řízení neúspěšný, tedy 2.508,40 Kč a žalovaný 64% této částky, když v tomto rozsahu byl neúspěšný, tedy 4.459,50 Kč. Oba jsou povinni nahradit náklady řízení státu na účet Okresního soudu v Hradci Králové a do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 160 odst. 1 o.s.ř.).

Žalovaný, který se neubráníl odvolání žalobce, je mu povinen nahradit náklady odvolacího řízení (§ 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř.). Náklady řízení před krajským soudem žalobce sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z předmětu

odvolacího řízení ve výši 1.040,- Kč, když předmětem odvolacího řízení bylo peněžité plnění ve výši 26.005,90 Kč a 4% z této částky činí právě 1.040,- Kč (položka 17 b) sazebníku soudních poplatků). O vrácení přeplatku na zaplaceném soudním poplatku z odvolání, když žalobce z odvolání zaplatil soudní poplatek ve výši 1.870,- Kč, je příslušný rozhodnout okresní soud (§ 3, § 10 zákona o soudních poplatcích).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné. Lze proti němu podat dovolání do dvou měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím Okresního soudu v Hradci Králové.

V Hradci Králové dne 13. března 2003

Předseda senátu

JUDr. Karel Kondr, v.r.

Za právního zhotovitele

